

Guru

Kdybych žil v Indii, mohl by být mým guru.

Myšlenka nedává smysl, protože v Indii nežijí. Takže to vypadá jako pouhá hříčka nebo nepovedený pokus o vtíp. Na svou obhajobu musím však uvést, že podobně podivně působí v jeho knize *Ivan Vyskočil a jiné povídky* její obsah: Povídky, které jsou v této knize, neboť je autor napsal Povídky, které jsou v této knize, i když je autor napsal Povídky, které nejsou v této knize, protože je autor ještě nedopsal, ale které by v ní stejně nebyly Povídky, které by rozhodně v této knize byly, kdyby je autor napsal.

Ivan Vyskočil hledal cesty ke sdělení a k autentičnosti. Zajímal ho dialog s divákem, s kolegy i se sebou samým. Text-appealy v Redutě byly laboratoří, kde bylo možno povídku odvyprávět v nedokončené verzi. Ivan cítil, jak je živé vyprávění důležité, protože zachytit text na papír je nesnadné. U psacího stolu je autor sám a postrádá živý kontakt. Nejen se čtenářem a s publikem, ale i se sebou.

Jednou jsme se v Redutě poněkud zdrželi a u jela nám poslední tramvaj.

Doprovázel jsem Ivana pěšky domů. Pršelo, ale my jsme to moc nevnímali. Šli jsme městem a Ivan hovořil o tom, že vytištěný text je následkem autorova rozhodnutí příběh ukončit.

„Je to moment, který podléhá jistému násilí,“ zastavil se na mostě.

„Násilí, které nemá fyzické následky jako třeba přepadení, a proto není trestné,“ zkusil jsem ho doplnit.

„Ovšem. Je to jiné násilí – sice dobrovolné, osobní a nemá fyzické následky. A le má j jiné. P sychické,“ po kračoval s chutí vystudovaný psycholog.

„Když se psavec později shledá na papíře se svým textem, zjistí často k svému úžasu, že je na hony vzdálen tomu, co si představoval, co chtěl vyjádřit,“ dodal se smíchem na Letné.

Pršelo, ale nám to nevadilo.

Text-appeal pokračoval, i když jsme byli jeho jedinými účastníky a posluchači.

Zabývali jsme se tématem s takovou chutí, že nám vystačilo až k domu, kde Ivan v Bubenči bydlel.

Schovali jsme se tam do vchodu domu.

„Musí přece existovat metoda, jak vyřešit problém s textem, který neodpovídá tomu, co autor chtěl původně napsat,“ napadlo mne.

„Jistě. Ale toto řešení se moc nedoporučuje,“ namítl vypravěč, „jeden autor, jehož z t aktních a z p rávních důvodů nemohu jmenovat, se snažil přepsat svou povídku a dosáhnout jisté dokonalosti. Protože nebyl nikdy spokojen s v ýsledkem, k terý n eodpovídal j eho p ředstavě, věnoval se přepisům a zdokonalením v dalších a dalších variantách. Obětoval textu posléze veškerý svůj čas.“

„Neustále se k němu vracel? Škrтал, přepisoval, vypouštěl a doplňoval?“

„Ano. H ledal i deální t var. A le sá m. B ez zpě tné va zby posluchačů. Takže touha po jisté dokonalosti se mu stala mánií a už nic jiného nenapsal.“

„To je otřesný příběh,“ řekl jsem.

„Ano! Je krásně otřesný. A můžeme ho uzavřít. Položme si otázku – jak dopadl?“

„Nevím.“

„Doufám, že jste dost silný a připravený na pointu.“

Přikývl jsem a vypravěč dokončil příběh.

„Po letech nekonečné práce skončil v Ústavu pro velmi nervózní.“

Doufám, že na tomto místě čtenář pochopí, že mé počáteční tvrzení o tom, že Ivan Vyskočil by v Indii mohl být mým guru, není pouhá hříčka. Je to druh sdělení. I já jsem nucen se teď rozhodnout pro definitivní formu tohoto textu. A protože sedím před počítačem sám, bez posluchačů nebo čtenářů – nebudu se o to raději pokoušet. A udělám zde prozatímní tečku.